

Hiroshima, a l'esquena del Paral·lel, aspira a ser punt de trobada del públic per triar una proposta cultural immediata, sigui a la sala o en espais còmplices

Ascensors emergents

J. Bordes
BARCELONA

Ever Blanchet va transformar el taller d'ascensors Ferrer Artús en el Versus Teatre. Ara és Gaston Core el que reforma un espai on hi havia ubicat, fa una pila d'anys, una altra fàbrica d'ascensors (de principis del segle XX) per instal·lar Hiroshima (Vila i Vilà, 67). A l'esquena del Paral·lel, en ple cor d'un creixent Poble-sec cultural, la sala de teatre i música Hiroshima aspira que l'emergència (catalana i internacional) pugui en interès per a l'espectador més ampli. Hiroshima confia ser, metafòricament parlant, un ascensor per a la trajectòria de companyies i artistes.

Aquest ha estat el primer cap de setmana amb programació oficial. El director artístic explica que és un espai que vol conciliar públics curiosos amb ganes de sorpresa. Per això, l'espai té tres parts amb personalitat pròpia: Un bar que vol ser el punt de trobada cultural que presenti accions més enllà de les que ofereix la mateixa Hiroshima; una sala teatral amb 108 butaques; i una sala de concerts (que no s'engegarà fins al 2016) amb un aforament de 227 localitats. Core aclareix que ja es disposa de les llicències per poder actuar i

El director de la sala, Gaston Core, fa uns dies al pati de butaques, que va començar a funcionar, en temporada, aquest divendres ■ ANDREU PUIG

Hiroshima està d'estrena de teatre. El bar va obrir fa uns dies; la música serà per al 2016

que hi ha molt d'interès dels programadors perquè tindrà una capacitat mitjana: entre els 400 tiquets de l'Apolo i els 100 i 150 espectadors de la majoria de petites sales.

També és un repte atraure públic a la sala de teatre. Perquè la mitjana de les sales alternatives no supera les vuitanta persones i la programació confia que se superi el centenar d'espectadors. De fet, hi ha la possibilitat d'habilitar una filera (situada en una mena de fossar) per donar

espai fins als 130 seients. Core prioritza la creació escènica i els nous llenguatges com a línia que defineixi la sala. A més de la representació d'espectacles acabats, també es vol oferir espai per realitzar tallers i també per mostrar treballs en procés.

Gaston Core apunta que les propostes, generalment, tindran un cert nivell de risc però sempre pensant a atraure un públic ampli i heterogeni. El veïnat, realment, està molt encuriós per saber

què es fa en aquest espai tancat de fa molts temps i que ha assumit unes obres de dos anys de durada. Per això, encara és habitual que mirin entre els finestrals del bar. La setmana passada van convidar el veïnat a assistir a una acció de carrer lúdica. Un assaig de l'espectacle *Entre tazas*, que previsiblement s'estrenarà a Tàrraga. Core celebrava que gent de totes les edats acceptessin entrar en el joc.

I és que Hiroshima no vol parlar de competèn-

cia sinó més aviat de complicitat. Per això, des del bar —on s'oferirà una limitada carta de tapes i còctels i begudes— es projecta una mena de cronòmetre (tipus 9-N) projectat a la paret, que indica algunes de les propostes i la distància aproximada en què es troba. És la versió digital del que es practicava a Buenos Aires, on la colla decidia on moure's, després de consultar les cartelleres dels diaris d'un bar de referència. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Una petita lliçó de compromís i molt d'excés

Mammón

Creació i direcció: Nao Albet i Marcel Borràs
Dimecres, 15 d'abril (fins al 26 d'abril) a l'Espai Lliure.

Set anys fa que Àlex Rigola va decidir fer d'*enfant terrible* i es va atrevir que unes criatures (Nao Albet i Marcel Borràs), encara en anys

d'institut, debutessin com a creadors al primer Radicals Lliure. Va ser el 2007 amb *Teenager experience: straiten con freigthen*, una peça en què deien retratar un dissabte a la tarda avorrit amb els col·legues. Ara tornen al mateix espai. El do del ritme i d'atrapar l'espectador sempre l'han tingut com a

primer ingredient. El mèrit és que ara han aconseguit sumar al seu món d'excés (extenuant va ser el viatge a Pitarra amb *Safari Pitarra* de l'any passat) al del compromís (*Transició*, 2010). Ara han ajuntat aquests dos camins per dir una obvietat (quina és la potència del diner) però amb un joc que va encai-

xant, escena a escena. Ara, se surt més sorprès pels girs que indignat per la llei de la societat

Mammón, que barreja llengües com formats sense manies, pren aire de conferència magistral, vist que no es pot fer la funció (per raons que s'aniran descobrint). La peripècia és divertida i molt ben exa-

gerada per Paula Blanco i Javier Beltrán amb documental (sincer, o no).

L'aparició de Manel Sans és genial: un personatge que podria ser un adinerat però que s'ho ha cremat tot pel desig de viure la vida al límit, sense fre. I una de les seves còmplices i víctimes alhora és una noia que pot ser un amulet

infal·lible per superar una mala època (Mima Riera, divertidament seductora). Els antiherois són els dos autors i director: als més incapaços de tots és a qui s'ha encarregat el major repte. A la peripècia, el fracàs és de pel·lícula; en la funció real es demostra tot el contrari. *Mother fucking!*, que dirien ells.